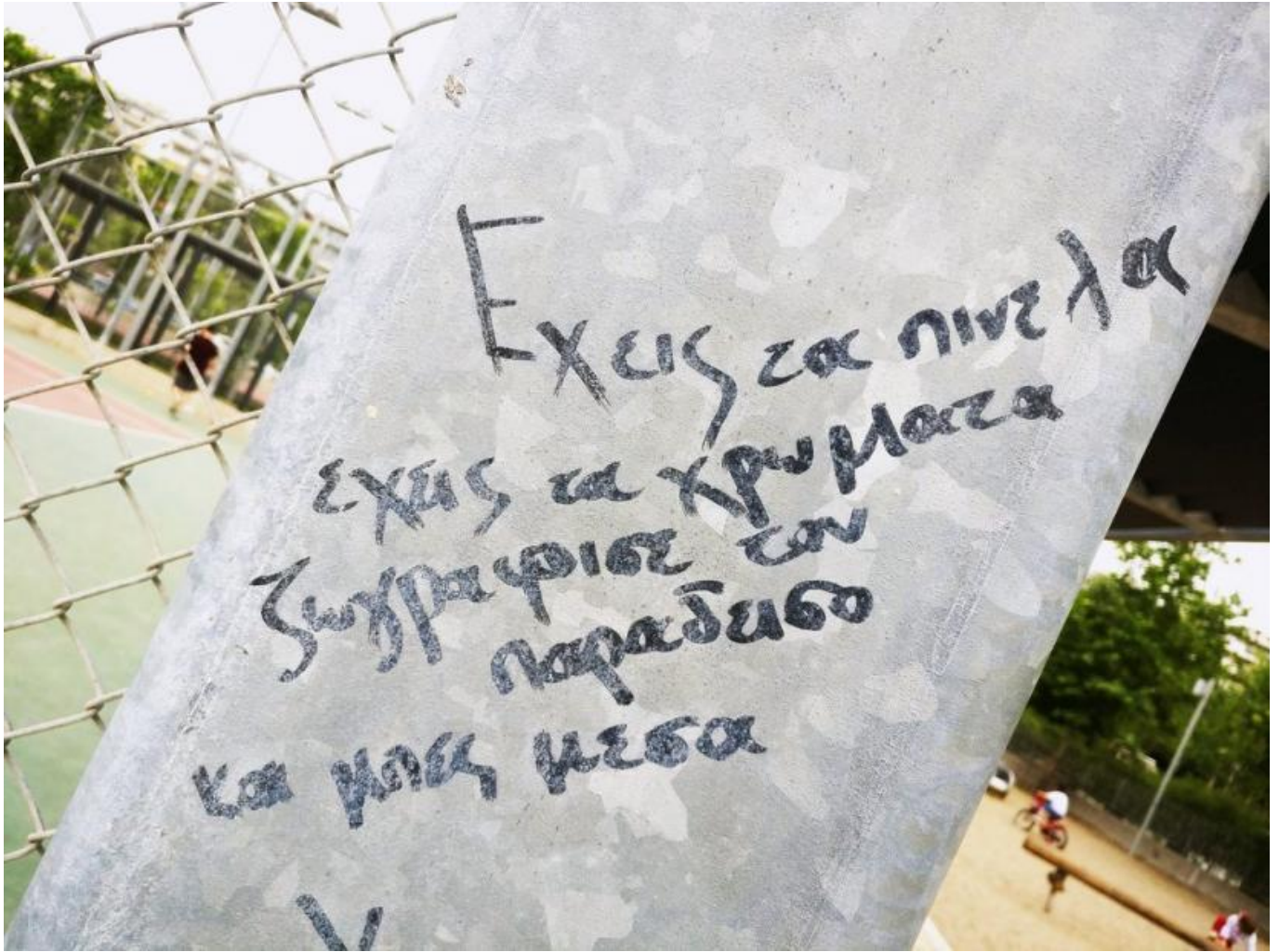
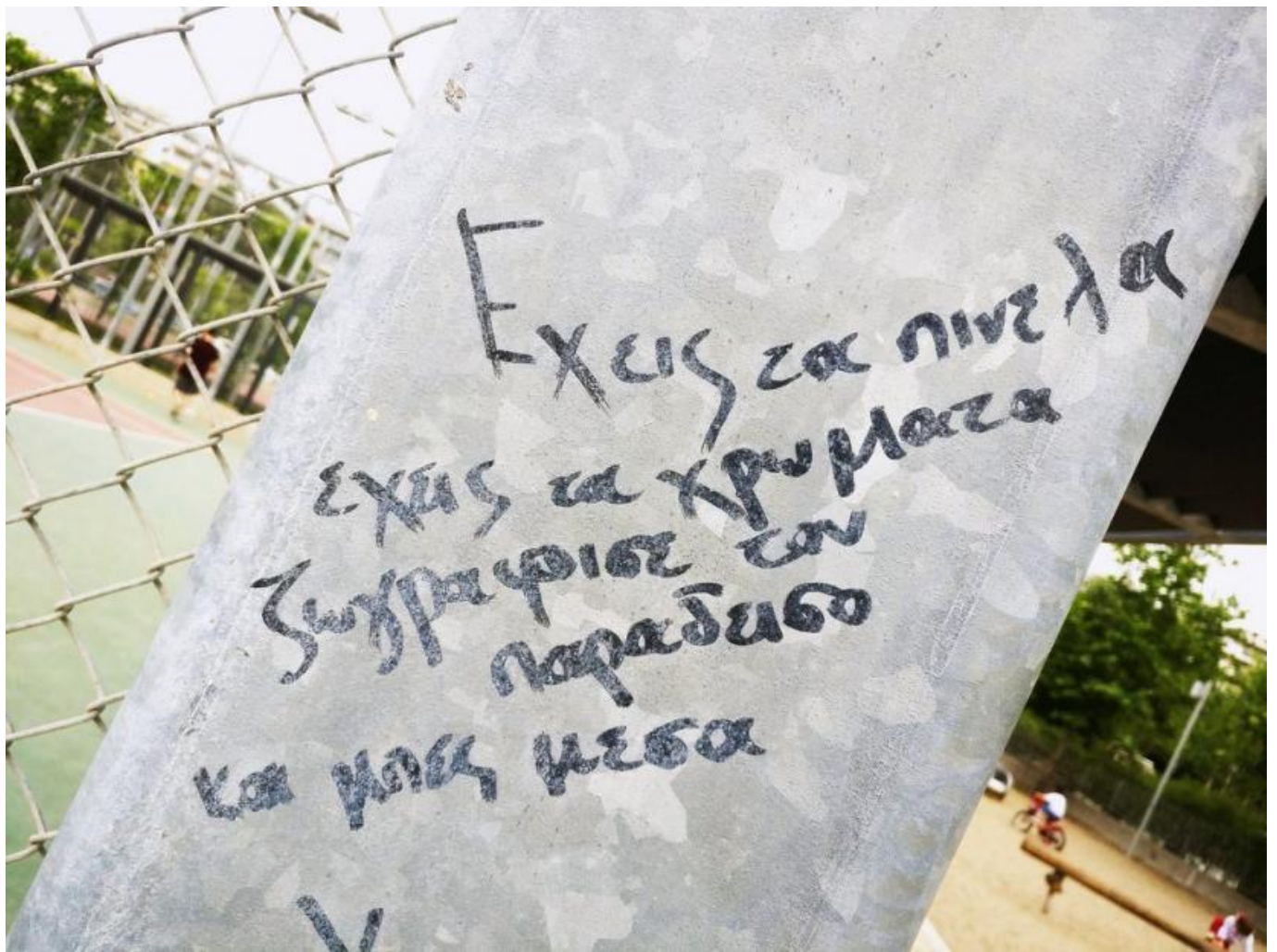

Ζωγράφισε τον Παράδεισο που θέλεις να ζήσεις

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#) / [Ορθόδοξη πίστη](#)

Μεγάλο πράγμα η παρακολούθηση και η συνειδητοποίηση των λογισμών και των πράξεων μας.

Αυτή η πρακτική ανοίγει δρόμους αγιότητας. Δεν αρκεί να νιώθω αμαρτωλός απλά ευσεβιστικά και να λέω τις αμαρτίες στην εξομολόγηση μόνο με το στόμα σαν ποίημα ή σαν αναφορά παιδικών σκανταλιών.

Η αμαρτία είναι βίωμα χωρισμού, είναι ρήγμα μεταξύ Θεού και ανθρώπου εκείνη την στιγμή νιώθεις ότι χάνεσαι , ότι πρόδωσες , ότι μολύνθηκες θανάσιμα. Όταν υπάρξει αυτό το βαθύ βίωμα τότε η θεραπεία μέσα από την μετάνοια γίνεται με αποτελεσματικό τρόπο. Μετά οφείλω να πάρω αποφάσεις για να προχωρήσω στην θεραπεία, μια θεραπεία που για να επουλωθεί η πληγή χρειάζεται και η δική μου συνέργεια.

Για να νιώσουμε όμως την αμαρτία ως ρήγμα ως πληγή έχει προηγηθεί κάτι άλλο. Να βιώσω την σχέση με τον Χριστό ως γάμο και σφόδρα ερωτευμένος μαζί του οπότε η αμαρτία βιώνεται ως μοιχεία και ρήγμα θανατηφόρο.

Η αμαρτία είναι ένα ρήγμα ανάμεσα σε δύο πλευρές που ήταν ενωμένες. Αυτό το ρήγμα δημιουργείται πάντα από την δική μου πλευρά. Είναι ένα ρήγμα που έρχεται με την εργασία του εγωισμού αυτός ο κρότος , αυτή η έκρηξη δημιουργεί αυτόν τον χωρισμό.

Κι όμως έρχεται ένα συνεργείο και αποκαθιστά και πάλι αυτή την σύνδεση. Ο Χωρισμός γίνεται επανένωση, γίνεται και πάλι γάμος. Αυτό το όμορφο Μυστήριο της Ιεράς Εξομολογήσεως που ενεργεί θεραπευτικά με την δική μου συγκατάθεση και πνευματική εργασία.

Ποτέ δεν φεύγει, δεν έφυγε και δεν πρόκειται να φύγει ο Χριστός από την δική μου ζωή διότι είναι πανταχού παρών και πάντα πληρών. Εγώ φεύγω διότι αντί να ακούω Εκείνον, ακούω την φωνή της φιλαυτίας μου, την φωνή του ναρκισσισμού μου που μέσα εκεί θέλω εγώ να είμαι βασιλιάς και δυνάστης. Οπότε σε αυτό το Βασίλειο της καρδιάς δεν υπάρχει αγάπη.

Οι πατέρες το λένε απλά: Έπεσε; Σήκω αμέσως! Γύρνα στην αγκαλιά του πατέρα! Μην πνίγεσαι σε μια κουταλιά νερό. Γύρνα και φώναξε «πάτερ, ήμαρτον είς τὸν οὐρανὸν καὶ ἐνώπιόν σου» και θα ακούσεις την φωνή του καλωσορίσματος και θα βιώσεις το άγγιγμα από την αγκαλιά της συγχωρήσεως.

Το λάθος που κάνουμε αγαπητοί μου είναι ότι βλέπουμε τον Χριστό σαν δυνάστη, ή σαν υπερφυσικό θρησκευτικό Θεϊκό ΟΝ για να μας κάνει κάποια υλικά χατίρια. Ο Χριστός είναι ένα πραγματικό πρόσωπο. Είναι ο ίδιος ο Θεός ως πρόσωπο. Ο Θεάνθρωπος Κύριος. Ένα πρόσωπο που είναι πάντα στην ζωή μας, μας ακούει, μια μιλάει, μας δείχνει δρόμους, μας ανοίγει αγκαλιές. Εμείς όμως τι κάνουμε; . . . .

Έχουμε την παλέτα των χρωμάτων, έχουμε τον καμβά, μας δόθηκαν τα χαρίσματα της τέχνης. Ας σχεδιάσουμε την εικόνα του παραδείσου στην ζωή μας βιωματικά και αν κάνουμε λάθος να τρέξουμε σαν μικρά παιδάκια στην αγκαλιά του πατέρα. Και η μουτζούρα θα γίνει τριαντάφυλλο , ποτάμι και ήλιος. Ο παράδεισος θα πάρει πάλι την θέση του στο λάθος που κάναμε , αρκεί να τον καλέσουμε και πάλι.

Μην φοβόμαστε την αγάπη, την μετάνοια και την εξομολόγηση όταν έχουμε έναν Θεό πατέρα με θυσιαστική αγάπη.

Κάθε «Κύριε Ιησού Χριστέ Ελέησον με » είναι μία μικρή φλόγα από ένα κεράκι που φωτίζει την σκοτεινή μου καρδιά. Να το λέμε συνέχεια να γεμίσει η καρδιά μας κεριά , να γίνει Εκκλησία και να αφήσουμε τον Χριστό να κάτσει στον θρόνο που του αξίζει ώστε να μας δείξει τον δρόμο της όντως ζωής.

Αγώνα και πάλι αγώνα στο ασηκητήριο της Αγάπης.

Πηγή: π. Σπυρίδων Σκουτή, iellada.gr